

1982 JUN 2 1

ESTI HÍRLAP

2hh Spriccer — hokedlin

Belépve, rögtön az ósdi kávépörkölőre esik a tekintetem, s orromat már csiklandozza is a frissen pirított kávé fanyar illata. Vidéken, igen, gyulai nagyanyámnál pörköltük ilyen masinában a kávéét, valamikor az ötvenes évek elején, közepe táján. Unnepnek számított a nap, amikor némi fursfanggal, vagy a fűszeres torkának ajánlott féldeci árán nyers babkávéhoz jutottunk: a konyhát, a szobákat, de még az udvart is betöltötte a keserédes füst.

S lám, itt a félliteres, zöld szódásüveg, a nyakas borosflaska, a Warhanek-féle hasas befőttesüveg, a a sajtár, a kuglófsütő — egy letűnt konyhakultúra szép relikviái. Nézve az emeletes kredencet, a csikósparherdet, a cseréptállal és -tányérral terített asztalt, a krómozott, hideg-meleg vizes mosogatónk, automata gáztűzhelyünk, a lambériás-csempés konyhánk jut eszembe, s legszívesebben leülnék ide, erre a rozzant hokedlira, töltenék egy újjnyit a nyakából, hozzá két deci szódát, s a hűvös spriccer mellett a falvédő kopott szövegét betűzgetném. „Naptól virít, naptól hervad a rózsa, Hogy szeretlek, nem tehetek róla.” Így igaz.

A múlt szerdán nyílt meg az Óbudai Helytörténeti Múzeumban a helybeli konyhamúltat bemutató kiállítás. Kiállítás? Egy háromszor hatméteres helyiség — benne mégis egy világ elevenedik meg. Az óbudai iparoscsalád konyhavilága, a maga minden kellékével, célszerű és nélkülözhetetlen eszközével, amely az emberi önfenntartást szolgálja. A kiállított tárgyak kivétel nélkül a hajdani Óbudáról valók.

Azok a szűk utcák, azok a földszintes házak. Sváb asszonyok pöröltek a sarki szatóccsal meg a mézáróssal, kocsisok káromkodtak, a boltos olcsó portékával invitálta a járókelőt. Az ablakok, ajtók mindenütt nyitva, a jövés-menésben jólesett megállni, s a porrongyot rázó háziasszonnyal trécselni egy kicsit. Alkonyattájt megjelent Krúdy úr, sétája végeztén a szomszédos korcsmában elszopogatta liter savanyú borát — Szindbád újabb, immár megírhatalatlan, tehát örökkévaló kalandjain, egykori szépasszonyok csalárdságán, szőlőhegyi pincemulatságokon merengve. Néha betért egyik másik ismerőshez, Graser úrhoz vagy Weibl apóhoz, leült egy olyasfajta konyhában, mint ez itt, s hallgatta történeteiket, természetesen arról, hogy az a hajdani világ mennyivel szebb volt, emberségesebb volt. Hiszen még ők is fiatalok voltak...

Szívom a frissen pörkölt kávé illatát, nyelem a képzeletbeli spriccert. Beszélek a múzeumigazgatóval, adják ki nekem ezt a konyhát. Legalább pár napra. Tovább úgyse bírnám a krómozott mosogató nélkül.

B. B. A.